

Sygn. akt: I C 850/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	sekretarka Anna Jakubiszyn

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2015 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa A. P. (1)

przeciwko K. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego K. G. na rzecz powoda A. P. (1) kwotę 2.463,00 zł (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt trzy złote) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 24 listopada 2012r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego K. G. na rzecz powoda A. P. (1) kwotę 31 zł (trzydzieści jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów opłaty sądowej, kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 17 zł (siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

UZASADNIENIE

Powód A. P. (1) w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny dnia 16 grudnia 2014 roku domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego K. G. kwoty 2.463,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 listopada 2012 roku do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o obciążenie pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda kosztów sądowych w wysokości 31 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 9 września 2012 roku wraz z pozwanym zawarł umowę sprzedaży samochodu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), nr VIN (...) za kwotę 2.000,00 zł. W § 2 przedmiotowej umowy pozwany oświadczył, że sprzedawany pojazd stanowi jego wyłączną własność. Dnia 2 listopada 2012 roku Starostwo Powiatowe w N. wydało decyzję odmawiającą powodowi rejestracji przedmiotowego pojazdu z powodu wątpliwości co do jego prawa własności kierując jednocześnie zawiadomienie do Prokuratury Rejonowej w (...) o możliwości popełnienia przestępstwa. Powód również zgłosił fakt niezgodności dokumentów w Komendzie Powiatowej Policji w N.. Policja w dniu 21 listopada 2012 roku zatrzymała przedmiotowy pojazd w G. do prowadzonego postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Komendę Powiatową Policji w N. pod sygn. akt (...). Powód pismem z dnia 13 listopada 2012 roku powołując się na istnienie wady prawnej rzeczy sprzedanej odstąpił od umowy sprzedaży zawartej 9 września 2012 roku. Następnie pismem z dnia 1 marca 2012 roku wezwał pozwanego do zapłaty żądanej kwoty.

Powód wskazał, że w następstwie wady prawnej rzeczy sprzedanej poniósł szkodę w kwocie 463 zł (80 zł tytułem opłaty skarbowej, 156,50 zł opłaty za wydanie karty pojazdu, 226,50 zł z tytułu opłaconej pierwszej raty ubezpieczenia OC).

Na skutek wniesionego przez powoda powództwa referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał w dniu 2 lutego 2015 roku w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1828475/14 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od nakazu tego pozwany K. G. skutecznie wniósł sprzeciw(k. 9-10) zaskarżając nakaz zapłaty w całości i domagając się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany nadmienił, że nie zawierał z powodem umowy sprzedaży samochodu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...). Wyjaśnił też, że nigdy nie spotkał się osobiście z powodem A. P. (1), a z tego co wywnioskował po nr PESEL powoda ma on 68 lat, a osoby z którymi zawierał umowę miały około 30 lat. Ponadto w sprawie rzeczonoego pojazdu prowadzone było postępowanie karne w Sądzie Rejonowym w Nysie, w którym oskarżony A. T. zobowiązał się do zwrotu na rzecz poszkodowanego A. P. (1) kwoty 2.000,00 zł.

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2015 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wobec skutecznego złożenia sprzeciwu przez pozwanego od nakazu zapłaty przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Nysie.

W piśmie z dnia 6 maja 2015 roku stanowiącym uzupełnienie braków formalnych pozwu w trybie art. 505³⁷ k.p.c. (k. 25-27) powód powielił twierdzenia przedstawione w pierwotnie złożonym pozwie w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Pozwany w dniu 2 czerwca 2015 roku uzupełnił braki sprzeciwu zgodnie z art. 505³⁷ k.p.c. (k. 47-48).

Na rozprawie w dniu 13 października 2015 roku pełnomocnik powoda(k. 77,80) podtrzymał żądanie pozwu w całości i wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. **Pozwany K. G. w trakcie przedmiotowej rozprawy uznał żądanie pozwu i wniósł o rozłożenie należności żądanej pozwem na raty po 500 zł miesięcznie** z uwagi na fakt, iż jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku i wniósł o wyznaczenie terminu 6 miesięcy na spłatę. Ponadto wyjaśnił, że prowadzone jest przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne na około 100.000,00 zł. Wcześniej pozwany proponował powodowi zawarcie ugody i rozłożenie płatności na raty w kwocie 200 zł, na co nie wyraził zgody powód.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 września 2012 roku w N. doszło do zawarcia umowy sprzedaży samochodu pomiędzy pozwanym K. G. jako sprzedającym i powodem A. P. (1) jako kupującym, którego reprezentowała córka A. P. (2). Ogłoszenie o sprzedaży pojazdu powód znalazł na aukcji internetowej. Przedmiotem umowy był pojazd marki V. (...), rok produkcji 1995, nr nadwozia (...) o nr rejestracyjnym (...). Pozwany sprzedawał samochód jako osoba fizyczna, nie przedsiębiorca. W trakcie transakcji pozwany przekazał córce powoda A. P. (2), umowę sprzedaży przedmiotowego pojazdu zawartą między K. T. (1), a F. R. oraz drugą umowę zawartą pomiędzy K. T. (1) a K. G.. Pozwany wyjaśnił wówczas, że przedmiotowy samochód otrzymał w rozliczeniu. Na mocy § 4 umowy sprzedający K. G. przeniósł na kupującego A. P. (1) własność przedmiotowego pojazdu za kwotę 2.000,00 zł ustaloną w § 3 umowy, która została przekazana sprzedającemu w dniu podpisania umowy. W § 2 umowy sprzedający K. G. oświadczył, iż pojazd będący przedmiotem sprzedaży stanowi jego wyłączną własność, jest wolny od wad prawnych oraz praw osób trzecich, że nie toczy się żadne postępowanie, którego przedmiotem jest ten pojazd, że nie stanowi on również przedmiotu zabezpieczenia. Umowa sprzedaży z dnia 9 września 2012 r. została najpierw bez obecności pozwanego podpisana przez powoda, a następnie

po uzupełnieniu danych dotyczących pojazdu i ceny podpisał ją pozwany K. G.. Pojazd został wydany powodowi do rąk osoby upoważnionej tj. córki A. P. (2).

Dowód:

- umowa sprzedaży z 09.09.2012 r. k. 29;

- zeznania świadka A. P. (2), nagranie rozprawy z 14.07.2015 r. od 00:11:23 do 00:22:37, k. 78, protokół skrócony k. 60-61.

W dniu 5 października 2012 roku powód A. P. (1) wystąpił do Starostwa Powiatowego w N. z wnioskiem o przerejestrowanie pojazdu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...). Decyzją z dnia 2 listopada 2012 roku wydaną w sprawie (...) MM Starosta (...) odmówił powodowi rejestracji przedmiotowego pojazdu. W uzasadnieniu decyzji organ zaznaczył, że pojazd przerejestrowano wydając decyzję o rejestracji czasowej oraz pozwolenie czasowe. Dnia 9 października 2012 roku do Wydziału Komunikacji i (...) Starostwa Powiatowego w N. zgłosił się F. R., który złożył zawiadomienie o sprzedaży przedmiotowego pojazdu. Do zawiadomienia dołączono umowę kupna-sprzedaży z dnia 10 września 2012 roku pomiędzy sprzedającym F. R., a A. S.. Wobec niezgodności przedłożonych umów kupna-sprzedaży, organ wezwał A. P. (1) do złożenia wyjaśnień. W dniu 15 października 2012 roku A. P. (1) złożył oświadczenie, w którym poinformował, że zgłosił fakt niezgodności dokumentów dotyczących pojazdu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) w Powiatowej Komendzie Policji w N.. Natomiast Starosta (...) po przeanalizowaniu zgromadzonych w sprawie dokumentów w dniu 24 października 2012 roku skierował zawiadomienie do Prokuratury Rejonowej w P. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

Dowód:

- decyzja Starosty (...) z 02.11.2012 r., k. 30.

Po otrzymaniu decyzji Starosty (...) powód powziął wiadomość o tym, iż przedmiotowy samochód nie był własnością pozwanego K. G. lecz A. S.. Wówczas córka powoda udała się do pozwanego K. G., który powiedział, iż zna K. T. (2), od którego nabył przedmiotowy pojazd. Wtedy też pozwany zadzwonił do K. T. (2) i poinformował go o spornym stosunku własności sprzedanego powodowi pojazdu. Powód spotkał się jeszcze z F. R., który potwierdził, że sprzedał auto A. S. o czym pozwany miał nie wiedzieć.

Po złożonym zawiadomieniu o możliwości popełnienia przestępstwa przez powoda w Komendzie Powiatowej Policji w N., w dniu 21 listopada 2012 roku funkcjonariusz Komisariatu Policji w G. sierż. sztab. K. S. dokonał odebrania pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) wraz z kompletem kluczyków na przechowanie do postępowania prowadzonego przez Komendę Powiatową Policji w N. pod sygn.(...)

Dowód:

- zeznania świadka A. P. (2), nagranie rozprawy z 14.07.2015 r. od 00:11:23 do 00:22:37, k. 78, protokół skrócony k. 60-61;

- przesłuchanie strony – pozwanego K. G., nagranie rozprawy z 08.09.2015 r. od 00:03:40 do 00:18:11, k. 79, protokół skrócony k. 66;

- zeznania świadka K. T. (2), nagranie z rozprawy z 13.10.2015 r. od 00:01:36 do 00:13:25, k. 80, protokół skrócony k.76-77;

- spis i opis rzeczy Komisariatu Policji w G. z 21.11.2012 r., k. 31.

Dnia 13 listopada 2012 roku powód A. P. (1) sporządził adresowane do pozwanego K. G. wezwanie do zapłaty. W wezwaniu tym powód poinformował pozwanego, że odstępuje od zawartej w dniu 9 września 2012 roku umowy sprzedaży samochodu marki V. (...), gdyż dotknięty jest on wadą prawną, wzywając pozwanego jednocześnie do zwrotu

poniesionych kosztów w łącznej kwocie 2.765,00 zł. Powód wyznaczył pozwanemu 7 dniowy termin na zastosowanie się do wezwania liczony od otrzymania wezwania, które zostało odebrane przez żonę pozwanego w miejscu jego zamieszkania dnia 15 listopada 2012 roku.

Następnie powód w dniu 1 marca 2013 roku wystosował do pozwanego ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty, w którym domagał się od niego łącznej kwoty 3.764,00 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Wezwanie zostało doręczone do rąk żony pozwanego w dniu 4 marca 2013 roku.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z 13.11.2012 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 32;
- ostateczne wezwanie do zapłaty z 01.03.2013 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 33.

Powód A. P. (1) poniósł następujące wydatki w związku z zakupem w dniu 9 września 2012 roku pojazdu marki V. (...), rok produkcji 1995, nr nadwozia (...) o nr rejestracyjnym (...): z tytułu opłaty za wydanie karty pojazdu oraz dowód rejestracyjny, pozwolenie czasowe i nalepki legalizacyjne w kwocie 156,50 zł, z tytułu ubezpieczenia OC pojazdu (pierwsza rata) w kwocie 226,50 zł oraz z podatku od czynności cywilnoprawnych od umowy sprzedaży pojazdu w kwocie 80 zł.

Dowód:

- potwierdzenie uiszczenia opłaty na rzecz Starostwa Powiatowego w N. z 05.10.2012 r., k. 34;
- potwierdzenie uiszczenia składki na polisę OC (...) .U. S.A. z 12.10.2012 r., k. 35;
- potwierdzenie uiszczenia podatku od czynności cywilnoprawnych z 10.09.2012 r., k. 35.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 22 listopada 2013 roku wydanym przez Sąd Rejonowy w N. w sprawie o sygn. akt (...)Sąd uznał oskarżonego K. T. (2) za winnego, m.in. tego, że w dniu 21 czerwca 2012 roku w N. w celu użycia za autentyczny sfalszował umowę kupna-sprzedaży samochodu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez podpisanie się jako sprzedający, fałszując podpis F. R. oraz że w miesiącu lipcu 2012 roku przywłaszczył samochód osobowy marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) wraz z dowodem rejestracyjnym, ubezpieczeniem OC i kluczami w wyniku czego powstały straty w wysokości 2.800,00 zł na szkodę A. S..

Dowód:

- wyrok SR w Nysie z 22.11.2013 r., sygn. akt (...)w aktach (...) k. 173.

Sąd, zważył co następuje:

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, które w toku postępowania sądowego nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a ich prawdziwość i rzetelność nie budziły wątpliwości. Ponadto Sąd posiłkował się dowodem z przesłuchania świadków A. P. (2) oraz K. T. (2), jak również dowodem z przesłuchania stron, ograniczonym do osoby pozwanego K. G., które w większości wzajemnie się potwierdzały.

W tym miejscu należy wskazać, iż złożone w toku przesłuchania przez K. G. zeznania Sąd uznał za niewiarygodne w części dotyczącej stwierdzenia, że nie zawierał on umowy sprzedaży pojazdu z pozwanym. Wyjaśnić należy bowiem, że pomimo, iż faktycznie przy podpisywaniu przedmiotowej umowy z dnia 9 września 2012 r. przez pozwanego nie było powoda A. P. (1), to w jego imieniu działała jego córka A. P. (2) mająca do tego upoważnienie. A. P. (2) przedłożyła druk umowy podpisany przez powoda, który następnie został uzupełniony o dane pojazdu i cenę, a na końcu podpisany przez pozwanego. A. P. (2) wręczyła pozwanemu cenę za samochód w kwocie 2.000 zł, a pozwany wydał jej samochód.

Z tego też względu doszło do zawarcia umowy sprzedaży przedmiotowego pojazdu pomiędzy powodem, a pozwanym. **Co więcej, pozwany pomimo początkowego kwestionowania powództwa, ostatecznie na rozprawie w dniu 13 października 2015 roku uznał powództwo w całości.**

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Na gruncie niniejszej sprawy w świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, iż uznanie przez pozwanego K. G. powództwa było dopuszczalne i wiązało Sąd.

Uzasadnia to fakt, iż nie ma wątpliwości co do tego, że pozwany zbył w dniu 9 września 2012 roku na rzecz powoda A. P. (1) samochód osobowy marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), który dotknięty był wadą prawną w postaci obciążenia tego pojazdu na rzecz osoby trzeciej, tj. A. S., która zakupiła ten pojazd od F. R.. Jak wynika z kolei z wyroku Sądu Rejonowego w Nysie z dnia 22 listopada 2013 roku wydanego w sprawie o sygn. akt (...), którego ustalenia co do popełnienia przestępstwa wiązały Sąd w niniejszej sprawie zgodnie z art. 11 k.p.c., K. T. (3) sfałszował w dniu 21 czerwca 2012 roku umowę kupna-sprzedaży samochodu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) poprzez podpisanie się jako sprzedający fałszując podpis F. R. i tym samym K. T. (3) nigdy skutecznie tego pojazdu nie nabył. Istotne jest zatem, że K. T. (3) nie mógł zatem skutecznie zbyć prawa własności do tego pojazdu na rzecz pozwanego K. G.. Pojazd ten bowiem był wówczas własnością A. S., a K. T. (3) przywłaszczył go jedynie na jej szkodę, za co zresztą również został prawomocnie skazany powołanym wyżej wyrokiem tutejszego Sądu. Niezależnie zatem od tego czy pozwany K. G. wiedział o tym, że sprzedawany przez niego powodowi pojazd marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) był dotknięty wadą prawną, to i tak przez wzgląd na treść art. 169 k.c. nie mógł nabyć jego prawa własności od K. T. (2).

Przepis art. 169 § 1 k.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia przedmiotowej umowy sprzedaży, tj. 9 września 2012 roku) stanowił, że jeżeli osoba nieuprawniona do rozporządzania rzeczą ruchomą zbywa rzecz i wydaje ją nabywcy, nabywca uzyskuje własność z chwilą objęcia rzeczy w posiadanie, chyba że działa w złej wierze. Zgodnie zaś z art. 169 § 2 k.c. jednakże gdy rzecz zgubiona, skradziona lub w inny sposób utracona przez właściciela zostaje zbyta przed upływem lat trzech od chwili jej zgubienia, skradzenia lub utraty, nabywca może uzyskać własność dopiero z upływem powyższego trzyletniego terminu. Ograniczenie to nie dotyczy pieniędzy i dokumentów na okaziciela ani rzeczy nabytych na urzędowej licytacji publicznej lub w toku postępowania egzekucyjnego.

Pozwany K. G. odpowiadał zatem wobec powoda A. P. (1) na zasadzie art. 556 § 2 k.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia przedmiotowej umowy sprzedaży, tj. 9 września 2012 roku). Po myśli tego przepisu sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana stanowi własność osoby trzeciej albo jeżeli jest obciążona prawem osoby trzeciej; w razie sprzedaży praw sprzedawca jest odpowiedzialny także za istnienie praw (rękojmia za wady prawne). Z kolei art. 560 § 1 zd. 1 k.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia przedmiotowej umowy sprzedaży, tj. 9 września 2012 roku) stanowi, że jeżeli rzecz sprzedana ma wady, kupujący może od umowy odstąpić albo żądać obniżenia ceny. Powód pismem z dnia 13 listopada 2012 roku (doreczonym pozwanemu 15 listopada 2012 roku) złożył stosowne oświadczenie o odstąpieniu od przedmiotowej umowy sprzedaży samochodu z dnia 9 września 2012 roku z zachowaniem terminu, o którym mowa w art. 576 § 1 k.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia przedmiotowej umowy sprzedaży, tj. 9 września 2012 roku). Jak wynika natomiast z treści art. 560 § 2 k.c., (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia przedmiotowej umowy sprzedaży, tj. 9 września 2012 roku) jeżeli kupujący odstępuje od umowy z powodu wady rzeczy sprzedanej, strony powinny sobie nawzajem zwrócić otrzymane świadczenia według przepisów o odstąpieniu od umowy wzajemnej. Ponadto na mocy art. 574 k.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia przedmiotowej umowy sprzedaży, tj. 9 września 2012 roku) powód wskutek odstąpienia od umowy z dnia 9 września 2012 roku z powodu wady prawnej rzeczy sprzedanej, był uprawniony także do żądania naprawienia szkody, którą poniósł przez to, że zawarł umowę nie wiedząc o istnieniu wady; w szczególności mógł on żądać zwrotu kosztów zawarcia umowy, kosztów odebrania, przewozu, przechowania i ubezpieczenia rzeczy oraz zwrotu dokonanych nakładów w takim zakresie, w jakim nie odniósł z nich korzyści, a nie otrzymał ich zwrotu od osoby trzeciej.

Wobec treści powołanych przepisów oraz w świetle ustalonego stanu faktycznego nie może być wątpliwości, że wobec prawa własności w stosunku do pojazdu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) przysługującego faktycznie A. S., sprzedany w dniu 9 września 2012 roku przez pozwanego K. G. na rzecz powoda A. P. (1) ten sam pojazd dotknięty był wadą prawną, która umożliwiła powodowi odstąpienie od przedmiotowej umowy. Wskutek tego odstąpienia powód mógł domagać się od pozwanego zwrotu otrzymanego przez niego świadczenia w zamian za pojazd w kwocie 2.000,00 zł (§ 3 umowy z 09.09.2012 r.) zgodnie z art. 560 § 2 k.c. oraz naprawienia szkody, którą poniósł przez to, że zawarł umowę nie wiedząc o istnieniu wady – art. 574 k.c. Na szkodę tę w niniejszym postępowaniu złożyły się: koszty z tytułu opłaty za wydanie karty pojazdu oraz dowód rejestracyjny, pozwolenie czasowe i nalepki legalizacyjne w kwocie 156,50 zł, koszty z tytułu ubezpieczenia OC pojazdu (pierwsza rata) w kwocie 226,50 zł oraz z tytułu podatku od czynności cywilnoprawnych od umowy sprzedaży pojazdu w kwocie 80 zł.

Reasumując, uznania powództwa przez pozwanego w niniejszej sprawie nie można było uznać za sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo jako zmierzającego do obejścia prawa, gdyż pozwany faktycznie zbył na rzecz powoda pojazd dotknięty wadą prawną rzeczy, a powodowi, któremu przysługiwało prawo do odstąpienia od tejże umowy, z którego skorzystał przysługiwał zwrot uiszczonej ceny nabycia pojazdu w kwocie 2.000,00 zł oraz roszczenie o naprawienie szkody, które udokumentował w wysokości 463 zł. W tym stanie rzeczy Sąd zasądził od pozwanego K. G. na rzecz A. P. (1) kwotę 2.463,00 zł.

Zgodnie z art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub opróżnienie pomieszczenia – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Przepis ten reguluje, tzw. „memorandum sędziowskie”, której może mieć miejsce jedynie w wypadkach „szczególnie uzasadnionych”, tzn. wyjątkowych. Należy przyjąć, że owe „szczególne okoliczności” zachodzą wówczas, kiedy natychmiastowe wykonanie wyroku byłoby rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Na przykład jeżeli ze względu na stan majątkowy, zdrowotny, rodzinny i in. niezwłoczne spełnienie świadczenia lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe bardzo utrudnione lub narażałoby pozwanego albo jego bliskich na niepowetowaną szkodę.

Z okoliczności niniejszej sprawy wynika co prawda, że aktualnie pozwany jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku, to jednak faktem jest, iż powód o roszczeniu powoda wiedział co najmniej 15 listopada 2012 roku, kiedy otrzymał oświadczenie o odstąpieniu o umowy oraz wezwanie do zapłaty sporządzone przez powoda. Już wówczas pozwany winien zatem zdawać sobie sprawę z tego, że będzie musiał to roszczenie spełnić, tym bardziej, że pomimo złożonego na etapie elektronicznego postępowania upominawczego sprzeciwu o nakazu zapłaty, ostatecznie uznał powództwo. Powód nie wykazał żadnych szczególnych okoliczności, które uzasadniałyby skorzystanie przez Sąd z uprawnienia do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. Sam fakt bycia bezrobotnym przez pozwanego nie może być uznany za „szczególnie uzasadniony wypadek”. Brak jest bowiem jakichkolwiek dowodów, że pozostawanie pozwanego bez pracy podyktowane jest chociażby ciężką chorobą uniemożliwiającą jej podjęcie, co uzasadnia przyjęcie, iż stan ten zależy wyłącznie od pozwanego. Pozwany nie wykazał także, że pomimo czynionych przez niego starań z jakichkolwiek powodów zatrudnienia nie może uzyskać. Za okoliczność uzasadniającą rozłożenie przedmiotowego świadczenia na raty nie mogą być uznane także twierdzenia pozwanego dotyczące prowadzonych przeciwko niemu egzekucji komorniczych, albowiem również nie jest to spowodowane jakimiś szczególnymi zdarzeniami.

Orzeczenie o odsetkach uzasadnia przepis art. 481 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przepis art. 481 § 2 zd. 1 k.c. stanowi z kolei, że jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

W niniejszej sprawie Sąd zasądził odsetki ustawowe od zasądzonego świadczenia zgodnie z żądaniem powoda od dnia 24 listopada 2012 roku, tj. od dnia następnego po dacie zakreślonej pozwanemu w wezwaniu do zapłaty z dnia 13 listopada 2012 roku, gdyż wówczas stały się one wymagalne, a pozwany nie spełniając tego świadczenia na rzecz powoda popadł w opóźnienie.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu uzasadnia przepis art. 98 § 1 k.p.c., w myśl którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw i celowej obrony (koszty procesu).

Powód wygrał niniejszy proces w całości, stąd też pozwany był zobowiązany zwrócić mu wszystkie poniesione w związku z nim koszty, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 31 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł zgodnie z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.).